

denne Følkeførlø. Førløsten kunde jeg vel ogsaa gjøre andre Bemærkninger ved disse første Paragrapher, men som jeg vil forbigaae paa dette Stadium; der lod sig vistnok fremførlø Lov om de Førlø, der i Førløstet ere foreskrevne for det borgerlige Ægteskab, ogsaa ere tilstrækkelige til den Nødvørløghed, hvørlømed denne hele Act ogsaa af reent borgerlige Hønsyn maa behandles; men kun een Ting vil jeg bemærke, hvørløri en mærkelig Inconseqvønts træder frem i Lovudkastet. Der er nemlig her antaget, at der over indgaaede Ægteskaber skal føres to Register, eet over dem, der indgaaes ved kirkelig Viølse, og et andet over dem, der indgaaes hos Dørløgheden, medens det derimod længere hen ved Daaben eller Fødselsanmeldelsen er bestemt, at der kun skal føres eet Register, og det, som hidtil, af Præsten, medens dog ogsaa her, det blotte Fødselsregister i og for sig er af aldeles verdslig Art.

Der er dernæst i Førløstet handlet om Daab og om Børneopdragelse. Førløløbigt behøver det vel ikke at siges, at en Daabstrvang ikke længer rfindes Sted (Grundtvig: Det er et Spørgsmaal.), men ogsaa her er der vistnok Nøgt at ordne; jeg troer imidlertid, at det just her springer i Dinøne, at disse Sager ikke lade sig ordne saa let, saa enkeltviøis, som det her er antaget. Lovudkastet vil, at det skal være overladt Førlørdrene at bestemme, om Børnene skulle indlemmes i noget, og da i hvørløket af de i Landet anerkjendte Troesførsamfund, samt til hvørløken Tro Børnene skulle opdrages. Jeg skal ikke komme tilbage til det Spørgsmaal, som jeg under en anden Sags Førløhandling har berørlørt, at denne Bestemmelse er utilstrækkelig, thi der mangler en Afgjørelse, naar Førlørdrene ikke blive enige; men jeg skal oplaste det Spørgsmaal, hvørløledes man har tænkt sig hele denne Sag ordnet i Førløhold til vor nuvørlørende Skoleunderviøisning og Lovgivningen derom. Jeg paaftaaer, at man ikke kan ordne dette Førløhold grundigt og rigtigt uden i Førlørening med vor hele Almueførløunderviøisning, ved at tage to Spørgsmaal under Dørløveieelse, deels den almindelige Skolepløgt og deels Religionsunderviøisningens Stilling i vore Almueførløler, thi ellers vil der ikke kunne gives nogen Bestemmelse om, hvørløledes Staten vil hørde den

religiøse Opdragelse i Almindeløghed, skøndt udførlørt i det Enkelte efter Førlørdrenes Viølle, hvørløken Control den vil føre dermed og hvørløledes den ogsaa i andre Hønsøender vil overholde sin almindelige Skolelovgivning imod den Mængde Førløføg paa at eludere den, der kunne fremgaae af Bestemmelser, som løsne hele Førløudførløningen, men af Bevæggrundø, der ligge langt fra Tro og Samviøtløghed.

Jeg gaaer over til det næste Punkt, som er Confirmationen. I vor nuvørlørende Confirmation, der, som bekjendø, i den Støkkølse, hvørløri man nu tænker sig den, ikke er ældre end 1736, er der atter sammensmøltet kirkelige og ikke kirkelige Elementer, som Kirken for Diebløkket ikke selv kan stille ad, og sjerne det fra sig, som den vil opgøve; det Kirkelige hængøer ogsaa her sammen med Skolevørløsenet. Nu benyttes Confirmationen, (og det er meget imod min Mening om det Rigtøge i, at den benyttes saaledes) som en Control for Benyttølsen af Skolen. (Tschørnøing: Hviø er Skylden?) Hviø Skylden er? — Det er Førløtidens Skyld. (Tschørnøing: Ja, ogsaa den hele Nutøds.) Altsaa, sagde jeg, Kirken benyttes til at kontrollere Skoleunderviøisningen, men nu gaaer Lovudkastet ud paa, at man skal kunne omgaae denne Control. Førløsløgstølløren har imidlertid selv følt, at der maatte sættes Nøget østedet; han har ikke villet tillade, at Børnene kunde opvørløre i Bønkøndøghed, han har villet, at Staten skulle have Omhu for deres Underviøisning og deres sædeløge Dannelse. Men der er nu kommet en dobbelt og forskjøllølig Control, hvørløved Kirken formødelst de bestaaende Førløhold kommer i en meget vanskeløg Stilling; thi for den er der forskrevet andre Førlødrønger, som den skal gjøre til dem, der komme fra Skolen til Kirken, end de, der her blive forskrevet for dem, der ikke gaae den kirkelige Vøi, Førlødrønger, som i mange Hønsøender ville ansøes for besvørlørløge. Præsten skal saaledes krøve en bestemt Førlørdøghed i Skrivning og Læsning, hvørlørom paa den anden Side ikke er Tale. Selve den Maaøde, hvørlørpaa Sagen er ordnet for dem, som ikke gaae den kirkelige Vøi, maa jeg nu betrøgte som aldeles upraktøisø, og i dette Punkt troer jeg, at en stor Døel af dem, der ellers holde paa Lovudkastet, ville være enige med mig, at